

Mikkeli 2219

Pappi sammuttaa valot. Hän poistuu Mikkelistä haudattuaan ryssänkirkonmäelle kaupungin viimeisen, 122-vuotiaana kuolleen asukkaan. Pappi silmäilee kaupunkia. Samalta se näyttää kuin muissakin paikoissa, joissa hän on kiertänyt sammuttamassa valoja: raunioita, kuolleita ja kaatuneita puita, likaa, roskaa, rappiota. Ennen niin puhdas Saimaa tulvii; vesi peittää keltaisenharmaana lähes koko kaupungin. Koska teitä ei enää ole, pappi aprikoi, menisikö Savonlinnaan helillä vai kanootilla. Sielläkin odottaa hautaamista viimeinen asukas, syntynyt samaan aikaan kuin mikkeliäinen mutta kuollut päivää myöhemmin. x x x Mikkeliäiset elävät hyvää elämää. He ovat joka päivä kiitollisia siitä, että 200 vuotta sitten kaupunkilaiset päättivät yksimielisesti rakentaa paremman tulevaisuuden ja että jokaikinen sielu sitoutui siihen. Kaikki toiminta tähdättiin ensin oman kaupungin ja sitten koko maaapallon hoitamiseen niin, että se on joka lajille hyvä paikka. Päätös piti, ja Mikkelistä tuli nopeasti kaupunki, johon haluttiin tulla sekä asumaan että hakemaan oppia maailmanhoidon ratkaisuista. Mikkeliin saadaan aina kaikkien alojen etevimmät ongelmankesyttäjät, ja joka asukkaalle löytyy hänelle sopivaa tekemistä. Vetovoimastaan huolimatta Mikkeli on säilynyt myhäilevänä, ihmisen kokoisena kaupunkina. Kun Mikkelin malli on levinnyt kaikkialle, ihmiset saattavat viihtyä kotikulmillaan, jos haluavat. Parempaa elämää ei ole pakko lähteä etsimään muualta.

Maija Yrjölä